

Ens
ha arribat

Un canvi
ajornat

En setmanes passades s'havia dit que Rajoy canviaria el govern i enviaria Arias Cañete a fer de cap de les eleccions europees. Però ara sembla que no hi haurà canvis. Mayor Oreja continua.

Any
Salvador Espriu

El llibre: aquest producte, potser el més notable de tots, de l'enginy i de l'esperit humà!

Viure sense tu

Xavier
Graset

Tocar campanes

La Rosita era l'encarregada de tocar les campanes al meu poble, a Vila-seca. Segons el toc que feia sabies si el mort era home o dona. Si l'advertència sonora era de pena o d'alegria, un bateig, o un incendi, o l'hora de la pausa del migdia, un assalt de pirates o l'arribada de l'any nou. Les aplicacions sonores del campanar eren més extenses que les de marcar l'hora dels adéus o les hores. Però la tecnificació va eliminar de cop aquest toc humà i artesà. Ara és automàtic. I fins i tot, a certs poblets de muntanya, n'hi ha que no els plau que sonin les campanes perquè els trenca el son.

Però hi ha campaners que fan gala de la seva feina de vertigen, del seu pes en la nostra manera de ser, i a Os de Balaguer ja fa

M'ha sobtat el debat de si han de sonar en la Diada

26 anys que la Confraria de Campaners de Catalunya organitza trobades per reivindicar-se. I fan ben fet, perquè d'ençà que la societat és líquida i que els valors són tous, els campaners han perdut presència ciutadana. La demoscòpia certifica que l'autoritat ha quedat diluïda. La dels campaners i de la institució que els aixeca, també. Tot i que en parlar sí que fem servir expressions com ara "ha sentit tocar campanes", o "ha fet campana". Per això m'ha sobtat el debat de si han de sonar a les 17.14 h de l'11 de setembre. Perquè suposa ampliar la reivindicació del seu so i la seva presència en els actes transcendentals d'aquesta vida, i perquè els incorpora a una convocatòria massiva. I perquè m'imagino que sonant simultàniament l'any 1714 devia fer l'efecte d'això que ara se'n diu *streaming*, o transmissió simultània a través de la xarxa. Em sembla lloable que en l'era de Twitter algú es recordi de les campanes, i de per qui sonen. També el president Mas ha recorregut a un mètode en desús com una carta per saber què diu Rajoy sobre la consulta. I no sabem si la carta té 1.714 caràcters! En absència de realitats, els semiòlegs analitzen qualsevol significat, qualsevol petit símbol. Però serà penós que el repte polític i social més important que tenim els catalans en 300 anys s'acabi com una baralla de campanar. Compto que no, i que sabrem anar a la categoria per comptes de perdre'ns en l'anècdota, per més sonada que sigui.

La col·leccionista

El plaer de llegir

Fenomen editorial. Thriller monumental. Els lectors cauen rendits a grapats i els crítics vessen elogis amb una generositat mai vista. És impossible agafar un llibre com aquest sense prevenció. Doncs bé, aquest article va destinat als que encara no heu llegit *La veritat sobre el cas Harry Quebert* i que podríeu tenir la temptació de rebutjar-lo, farts o potser incrèduls davant de la unanimitat que ha despertat. No feu cas de res, no us qüestioneu si una novel·la pot ser comercial i tenir qualitat literària a la vegada, no vulgueu saber si és només una novel·la de misteri o va més enllà. La meva recomanació és que agafeu el llibre del jove Joël Dicker i us deixeu seduir. I, si pot ser, tingueu sempre un

llapis a mà. Potser us vindrà de gust subratllar frases com aquestes: "Perquè escriure llibres no és res: d'escriure en sap tothom, però no tothom és escriptor." O aquesta: "Esperar que un dia les coses millorin: potser l'amor és això." Veureu desfilar un seguit de personatges que entraran a dins vostre i s'hi quedaran instal·lats una bona temporada i, probablement, també guardareu a la memòria una imatge precisa de la ciutat d'Aurora, a New Hampshire, tot i no haver-hi estat mai. Us trobareu una novel·la que reflexiona –i us convida a reflexionar– sobre els límits de l'amor, sobre l'èxit i el fracàs, sobre la veu de l'experiència i el respecte pels professors, sobre la vida en petites comunitats, sobre el curiós i difícil món edito-

MARTA PÉREZ

rial. Joël Dicker, el seu autor, nascut a Ginebra, és jove però sorprenentment savi. Quan tenia dinou anys va presentar un relat a un certamen literari. Li van dir que publicarien el seu relat, perquè era el millor, però que no li donaven el premi perquè estaven segurs –tot i no poder demostrar-ho– que era un plagi. Davant de la seva indignació, la presidenta del jurat va voler tranquil·litzar-lo: "Paciència! Si has escrit això amb dinou anys, als trenta

guanyaràs el Goncourt!" Ara en té vint-i-vuit, i el vell editor francès Bernard de Fallois ha cregut en el seu talent, tot i la seva joventut. "La veritat sobre el cas Harry Quebert" es venia a les petites llibreries franceses amb el reclam: "Llegeix-lo i si no t'agrada et tornem els diners." Ho entenc.

Sílvia Soler

Vuits i nous Fer la Via

Manuel
Cuyàs

La veritat és que quan vaig sentir parlar per primer cop de la Via Catalana, aviat farà un any, vaig pensar que seria un fracàs perquè els responsables no sabrien organitzar un projecte de tanta complexitat. Com que des del primer moment van dir que la filera passaria per la meua ciutat, que com vostès saben és Mataró, m'imaginava a mi mateix situant-me a peu de carretera i com que a Barcelona no s'hi hauria cabut, ser empès cap amunt, arribar a Sils i, sempre a peu, haver de tornar a casa de nit i amb un fanalet penjat del nas. Quan vaig saber que els candidats a participar a la cadena s'havien d'inserir-hi vaig sentir

una mica d'incomoditat perquè no sóc d'apuntar-me a massa coses, però vaig fer una primera consideració positiva: aquí hi ha gent que posa ordre. Vaig donar les meves coordenades, que és com ara s'anomena el fet d'identificar-se i donar raó del domicili, i tot seguit vaig rebre un correu que m'indicava el lloc exacte on el dia Onze de Setembre del 2013

a la tarda els meus peus s'havien de dipositar. I els de Barcelona? No empenyeran, els de Barcelona? A Barcelona la Via fa prou giragonses per encabir-los tots. Tantes giragonses que, segons he sabut, dilluns l'Ajuntament de la capital farà un comunicat dient que el dia en qüestió a la tarda ningú pretengui entrar o sortir de la ciutat amb cotxe. Bé, el cas és que jo ja tinc el meu solar unipersonal esperant-me i l'altre dia que hi vaig passar pel davant una mica més i m'emocio en veure'l.

Des de llavors, he rebut molts altres comunicats, i des de fa uns dies és un exacte no parar: mesures de seguretat, contactes per si hi ha dubtes, activitats per entretenir l'estona, suggeriments en cas de gana, en cas de set i en cas d'altres urgències de la carn, que és feble. La carn és feble, però l'esperit és fort. També m'han convidat a anar a omplir forats a l'Ebre, però com ja vaig dir l'altre dia, un cop que la història passa per davant de casa jo em quedo a casa, i qui diu a casa diu al meu tros del passeig del Callao, a tocar de la carretera i del mar.

Algú ha suggerit que l'Assemblea Nacional Catalana, que és la que porta el pes de la desmesura, hauria de pagar per ocupar la via pública i fer treballar les forces de seguretat. És al revés. Quant li devem?

ANTHONY GARNER

Ant 2013